

Călătorii la Ierusalim – Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: 2 Cronici 9; Faptele apostolilor 8.26-39

DOUĂ CĂLĂTORII

Scriptura vorbește despre diferite călătorii semnificative la Ierusalim. În 2 Cronici 9 aflăm despre o călătorie întreprinsă de împărăteasa din Seba „ca să-l încerce pe Solomon cu întrebări grele [enigme]” (2 Cronici 9.1), iar în Evanghelia după Matei 2 ni se spune despre magii sau astrologii veniți din Orient pentru a-L căuta pe „Împăratul iudeilor care tocmai S-a născut” (Matei 2.2). Călătoriile au ceva asemănător. Ambele au fost lungi și dificile și ambele destinații au fost Ierusalimul și un împărat al iudeilor; dar în timp ce magii au pornit în călătoria lor sub semnul sau îndrumarea unei stele strălucitoare, împărăteasa din Saba a pornit pe baza unui zvon, care ajunsese la urechile ei în îndepărtata Etiopie.

Căile Domnului sunt diferite, chiar și cu cei care sunt deja ai Săi. Uneori, El i-a vizitat sau i-a călăuzit prin semne vizibile, glasuri, vise, vizite angelice și altele asemenea; alteori, El îi lasă să audă un simplu zvon, ca în cazul acestei împărătese păgâne. Dar oricum S-ar adresa El, credința îi recunoaște glasul și Îl ascultă. „Oile *Mele* aud glasul Meu”, spune bunul Păstor, „și ele Mă urmează” (Ioan 10.27).

Magii au venit să se închine și au adus ofrande cu ei; împărăteasa din Saba a bătut la ușile înțelepciunii (Proverbele 8.34), pentru a primi acolo instrucție și învățătură divină; și pentru a obține ceea ce este mai prețios decât „aurul fin și argintul ales” (Proverbele 8.10,19), ea a luat cu ea în călătorie o cantitate din cele mai bogate comori și cele mai bune produse ale țării sale.

Călătoria magilor este bogată în imagini instructive pentru viața de credință. Dar Ierusalimul nu i-a satisfăcut. Ei au trebuit să meargă la Betleem, pentru a găsi ceea ce căutau. În cazul călătoriei împărătesei sudului, Ierusalimul i-a îndeplinit toate așteptările.

1 | Călătoria împărătesei din Seba

Să ne uităm mai atent la această călătorie. Ea conține câteva trăsături specifice, care vorbesc sufletelor noastre într-un mod impunător și salutar.

Ea trebuie să aibă ceva mai bun

În primul rând, aș dori să remarc faptul că vestea adusă despre împăratul de la Ierusalim a făcut o impresie atât de profundă asupra împărătesei, încât i-a schimbat întregul mod de gândire și de viață. Bogățiile și onorurile ei, oricât de mari și rafinate ar fi fost, nu îi mai erau suficiente. Ea trebuia să aibă ceva mai bun, mai înalt și, fără să se gândească de două ori, și-a lăsat în urmă toate avantajele din această lume și a pornit în lunga și dificila călătorie din Seba la Ierusalim. Faptul că a călătorit dovedește că era complet nesatisfăcută, ba chiar că sufletul ei era profund tulburat de veștile pe care le primise despre Solomon și Ierusalim.

Aceasta ne vorbește un limbaj ușor de înțeles. Ne amintește de efectul pe care vestea despre Unul mai mare decât Solomon ar trebui să o aibă sau a avut-o deja asupra inimilor noastre. Sufletul trezit de vestea despre Isus este și astăzi convins prin situația sa jalnică; starea în care l-a adus păcatul și în care l-a ajuns această veste îl neliniștește. Ceea ce înainte îi era suficient

și îi satisfăcea dorințele îi apare dintr-o dată în toată nulitatea și goliciunea sa. Dacă înainte fusese mulțumit de circumstanțele sale și de el însuși, acum se simte nefericit și nesatisfăcut. Poate că nu știe încă de ce, dar faptul rămâne.

Ea se preocupă cu tot ce era nou

Și mai mult: de îndată ce această femeie de rang înalt a ajuns la Ierusalim, ea și-a făcut o treabă din a cerceta îndeaproape bunurile împăratului. De aceea venise! Și ea nu era leneșă. Ea a cercetat și nu s-a odihnit. I-a pus împăratului toate întrebările sale dificile, a ascultat cu atenție răspunsurile înțelepte ale acestuia și a cercetat cu cea mai mare atenție casele și mobilierul său magnific. Nici măcar aspectul exterior și șederea și așteptarea servitorilor săi nu au scăpat atenției ei, cu atât mai puțin scara pe care Solomon se urca la casa DOMNULUI [lui Iehova].

Și aceasta ne vorbește. Când ajungem la Isus, sufletele noastre fac din El subiectul contemplării lor atente. Învățăm de la El, conversăm cu El, căutăm să pătrundem tainele harului și gloriei Sale. Ne face fericiți faptul că avem de-a face cu El și numai cu El, și nu ne dorim nimic altceva.

Ea este umplută de tot ce a văzut

Dar există și un al treilea lucru. Când împărăteasa sudului a făcut cunoștință cu tot ceea ce aparținea împăratului din Sion, ea a fost satisfăcută. Sufletul ei era plin de mădುವă și de grăsime. Bucuria ei era copleșitoare. Ea nu mai știa cum se simțea. „Nu i se relatase nici jumătate”, după cum spune ea, iar Solomon întrecuse zvonul pe care ea îl auzise. I s-a tăiat răsuflarea și apoi s-a întors în țara ei, plină de tot ceea ce văzuse și auzise. L-a părăsit pe împărat așa cum femeia din Samaria L-a părăsit pe Isus multe secole mai târziu: goală de orice altceva, dar plină și satisfăcută de comoara regăsită.

Așa a fost cărarea acestei împărătese. Călătoria ei a început cu sentimentul neliniștitor, tulburător al nevoii ei de altceva, de ceva mai înalt. Toată splendoarea și bogăția casei sale și a poziției sale, toate lingșirile care o înconjurau fără îndoială, nu fuseseră în stare să înlătore neliniștea, să umple golul. Acum făcuse cunoștință cu comorile minunate și tainice ale locului în care o dusese călătoria ei. A întrebat, a cercetat și a examinat cu atenție și, cu cât a înaintat mai mult, cu atât inima ei a fost capturată și purtată mai departe. Și-a încheiat călătoria ca un suflet ale cărui așteptări și dorințe au fost îndeplinite în așa fel încât paharul s-a revărsat.

Pot să las cititorului aplicarea spirituală a tuturor acestor lucruri. Este pe cât de simplu, pe atât de plăcut.

2 | Călătoria administratorului financiar etiopian

Să ne întoarcem acum la o altă călătorie din sud către Ierusalim, consemnată în Noul Testament. Mă refer la călătoria puternicului vistiernic al împărătesei Candace (Faptele apostolilor 8). Ea are multe lucruri comune cu cea pe care am analizat până acum.

El este nesatisfăcut în călătoria lui de întoarcere

Se pare că trezorerierul și-a început călătoria cu o *conștiință* tulburată. Venise la Ierusalim pentru a se închina acolo, dar plecase nesatisfăcut din această cetate a festivalurilor și obiceiurilor religioase, cetatea Templului și a slujirii în exterior lui Dumnezeu, cu toate rânduiețile sale, preoția sa și serviciul jertfelor. Îl găsim pe drumul său de la Ierusalim la Gaza, în sud, ca un cercetător serios. Nimic din acel centru religios nu fusese capabil să ofere odihnă sufletului lui. Închinarea pe care o oferise acolo nu fusese în stare să-l satisfacă în niciun fel. Conștiința sa nu fusese curățată, povara grea nu fusese ridicată. Ierusalimul îl dezamăgise, la fel cum îi dezamăgise pe magi cu mulți ani înainte.

El este interesat de Cuvântul lui Dumnezeu

El citea în profetul Isaia, pe care Dumnezeu, în bunătatea Sa, îi îngăduise poate să-l găsească în Ierusalim. Neliniștit și nesatisfăcut la începutul călătoriei sale, la fel ca împărăteasa din Seba, el era acum preocupat cu nerăbdare de ceea ce Dumnezeu voia să-i trimită prin martorii Săi ca răspuns la întrebările sale. Cuvântul lui Dumnezeu însuși vorbea sufletului lui și, de asemenea, îi tăia răsuflarea. Apariția bruscă a evanghelistului Filip pe drumul singuratic și întrebarea sa neașteptată: „Înțelegi ce citești?” nu pare să-l fi surprins deloc. Toate gândurile lui erau concentrate asupra limbajului tainic al cărții minunate. La fel de atent și minuțios, precum împărăteasa scrutase odinioară posesiunile lui Solomon, martorul *gloriei*, el cerceta acum bogățiile Martorului *harului*. Și Filip l-a introdus în taina pe care el căutase în zadar să o descopere.

El este fericit de cele auzite

Răspunsul lui Filip la întrebarea străinului: „Cum aş putea, dacă nu mă v-a călăuzi cineva?” și cererea sa adresată lui Filip de a se urca în car și de a sta cu el ne dezvăluie starea inimii sale smerite. El ascultă cu nesaț interpretarea pasajului prețios din Isaia 53, iar apoi este mulțumit, complet mulțumit. Inima lui, ca și cea a împărătesei, este plină până la refuz de ceea ce i se face cunoscut și își continuă a doua parte a călătoriei, din Gaza până în Etiopia, ca un om care nu mai are ochi pentru nimic altceva. Nu-l mai vede pe Filip, „pentru că își urma drumul *bucurându-se*”. Acum se descurca și fără Filip, dacă pot spune așa; ca femeia de la fântâna lui Iacov fără urciorul ei cu apă.

Din nou, un om se întoarce în sud cu o inimă saturată de măduvă și grăsime, bogată în descoperirile pe care le-a făcut cu ocazia vizitei sale la Ierusalim. Aceste trăsături similare sunt ușor de recunoscut în cele două relatări. Numai că, așa cum am spus, *conștiința* a fost cea care l-a împins pe cel puternic al împărătesei Candace în călătoria sa, în timp ce împărăteasa din Seba a fost mai mult condusă de *dorința* pentru lucruri mai înalte. Și în timp ce ea intrase în contact cu *gloria*, așa cum se desfășura ea la curtea și în posesiunile lui Solomon, famenul a întâlnit *harul* în cuvintele profetului Isaia. Dar indiferent dacă Dumnezeu ni se adresează cu o revelație a harului sau a gloriei Sale, indiferent dacă atinge inima sau conștiința, este întotdeauna prerogativa Sa înaltă și divină să ne satisfacă. El satisface sufletul cu o revelație a Sa însăși, indiferent dacă această revelație ia forma dorită de suflet sau se adaptează nevoilor sufletului, după cum este nevoie. În cele două cazuri luate în considerare, ea s-a exprimat destul de diferit, dar întotdeauna într-un mod foarte binecuvântat.

Fără invidie

Să remarcăm o altă trăsătură comună ambelor relatări. Duhul împărătesei și al vistiernicului era lipsit de orice invidie. Prima a putut să privească toată splendoarea lui Solomon, să contemple înțelepciunea și măreția mult superioare ale acestui om, fără să simtă în ea niciun impuls de invidie sau ranchiună. Era mult prea fericită pentru asta. Putea să-l felicite pe împărat și pe servitorii săi care îl slujeau, ba chiar să-l numească fericit pe tot poporul său, că li s-a permis să audă înțelepciunea lui, și apoi să se întoarcă acasă conștientă de marele privilegiu de a i se fi permis să-l viziteze; dar ea nu îi invidia nici pe servitorii săi, nici pe poporul său pentru partea bogată de care se bucurau. Inima ei era plină de partea de binecuvântare care devenise a ei. La fel era și famenul, dacă înțeleg eu bine. El era pregătit să fie dator lui Filip, adică să fie binecuvântat ca cel mai mic de cel mai bun. Chiar dacă Filip avea locul mai înalt, el era complet fericit, complet satisfăcut; inima lui nu putea suporta mai mult.

Oare nu se bucură și inimile noastre să contemplăm astfel de exemple de activitate divină? Cât de minunat este atunci când chiar și astăzi un suflet, tulburat de starea lui, îl caută cu nerăbdare

pe Isus și acum, după ce întâlnirea cu El a avut loc, este prea fericit pentru a se mai preocupa de impulsurile urâte ale unei naturi care se complăce în invidie și resentimente! Și cât de tăcută are loc transformarea! Tăcută și ascunsă, ea are loc în om prin intermediul acelei forțe care este asemenea vântului care suflă încotro vrea; îi auzi șoapta, dar nu știi de unde vine sau încotro se îndreaptă (Ioan 3.8).

Ierusalim, o dezamăgire

Există însă un alt punct de vedere, din care putem privi aceste călătorii la Ierusalim. Uneori constatăm că cetatea marelui împărat s-a ridicat la înălțimea tuturor așteptărilor inimii. Împărăteasa din Seba, după cum am văzut, a găsit chiar mai mult decât atât: nici *jumătate* din ceea ce ea va găsi acolo nu i se spusese (2 Cronici 9.6). Alteori, Ierusalimul a dezamăgit amarnic așteptările. La fel a fost și atunci când magii au venit din Orientul Îndepărtat. În opinia lor, unde ar fi trebuit să-L caute pe Împăratul iudeilor, dacă nu la Ierusalim? Dar au trebuit să lase Ierusalimul în urmă și să se mute mai la sud, la Betleem. Nici cu trezorerul împărătesei Candace nu a fost altfel. Venit să se închine în Ierusalim, el a trebuit să părăsească cetatea nemulțumit. L-am găsit căutând odihna pe care Templul și preoția nu au fost în stare să i-o ofere. Și nu putem adăuga că Ierusalimul L-a dezamăgit și pe Domnul Isus? În loc să găsească acolo o primire plină de bucurie, El a trebuit să plângă asupra cetății, să-Și pronunțe vaiul asupra ei și, în cele din urmă, să audă: „Răstignește-L!, răstignește-L!” (Luca 23.21).

Ierusalim, o cetate a fericirii

Dar, în ultimele zile, Ierusalimul va reînvia și își va relua caracterul pe care l-a avut în primele zile ale gloriei sale. El va îndeplini cele mai înalte așteptări ale acelor nenumărate mulțimi care, asemenea împărătesei din Seba, vor veni de departe pentru a vedea „pe Împărat în frumusețea Sa” (Isaia 33.17). Străzile, oricât de dezvoltate ar fi ele, nu vor putea cuprinde mulțimile de vizitatori. „Toate națiunile se vor aduna la el (muntele casei lui Iehova)”, citim. „Și multe popoare vor merge și vor spune: „Veniți, să ne suim la muntele DOMNULUI [lui Iehova], la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale și noi vom umbla pe cărările Sale. Pentru că din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul DOMNULUI” (Isaia 2.2,3).

Și din nou: „Și va fi așa: toți câți vor rămâne din toate națiunile care au venit împotriva Ierusalimului se va sui din an în an, ca să se închine Împăratului, DOMNULUI [Iehova al] oștirilor, și să țină Sărbătoarea Corturilor” (Zaharia 14.16).

Și în final: „M-am bucurat când mi-au spus: »Să mergem la casa DOMNULUI!« Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, care ești zidit ca o cetate strâns unită împreună! Acolo se suie semințiile, semințiile DOMNULUI, o mărturie pentru Israel, ca să laude Numele DOMNULUI.” (Psalmul 122.1-4).

Mărturii prețioase ale satisfacției pe care mii și milioane de oameni o vor găsi în aceste călătorii către cetatea marelui Împărat în zilele Împărăției Milenare, când gajul pe care îl putem vedea în călătoria împărătesei din Seba va fi realizat într-un mod minunat de binecuvântat în mulțimile puternice care vor veni din toate popoarele și limbile pentru a-și oferi de bună voie sacrificiile Domnului întregului pământ în zilele restaurării Sionului!

Pentru Ierusalim totul depinde de prezența lui Hristos

Așadar, vedem cum călătoria la Ierusalim fie satisface, fie dezamăgește, și că decizia cu privire la una sau alta aparține Domnului. Pe vremea împărătesei din Seba, gloria Lui era desfășurată în Ierusalim și, prin urmare, vizita ei a avut un rezultat satisfăcător. Dar când famenul a mers la Ierusalim, pentru a-și liniști conștiința trezită, nu a găsit acolo harul de care avea nevoie. La

sfârșitul zilelor, atât gloria, cât și harul vor fi găsite acolo. Prin urmare, decizia cu privire la valoarea pe care o are cetatea depinde în întregime de prezența lui Hristos în ea.

Ierusalimul, „o cetate a iebusiților”, așa cum este numit în zilele judecătorilor (Judecători 19.11), va deveni „bucuria întregului pământ” odată ce Isus este viața și gloria lui (Psalmul 48.2). Similar este cu Muntele Sinai sau Horeb. Odată este doar „muntele Sinai din Arabia” (Galateni 4.25), alteori el capătă demnitatea de „muntele lui Dumnezeu”, în funcție de plăcerea Domnului. Rânduielele legale sunt modele prețioase, „umbre ale bunurilor viitoare” (Evrei 10.1), ca un fel de mobilier interior al minunatei case a lui Dumnezeu, sau doar „elemente slabe și sărace” (Galateni 4.9), în funcție de faptul dacă Domnul le folosește sau le pune la o parte.

Titlul original: *Reisen nach Jerusalem*

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 6-15